

τοῦ Πανεπιστημίου διὰ λόγου τοῦ κ. Ἀναστασίου Γενναδίου. Σήμερον συνέρχεται ἡ Σύγκλητος ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου. Εἶνε σωστὸν, ἀφοῦ δὲν ἐορτάζομεν τὴν 25ῃν Μαρτίου, νὰ πανηγυρίζωμεν τὴν ἐνδοξὸν Ἐξοδὸν, ἡμέραν δόξης καὶ τραγωδίας, ἀφοῦ μάλιστα ἔχωμεν τοιοῦτους πανηγυριστὰς, οἷος ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ ἐνσαρκῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶθημα τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος.

Περὶ τῆς δημοσίας γνώμης τῶν Πατρῶν εἰς ἀνταποκριτῆς ἐπανορθῶν τὰ περὶ συλλαλητηρίου ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν Ἀχαιοῦ ἐπισταλέντα, γράφει : « Αἱ Πάτραι ὀργίζονται, αἱ Πάτραι ἐνθουσιῶσιν, λέγει ὁ Ἀχαιός. Ἐγὼ λέγω : ὁ Γιωργάκης ὁ Ροῦφος ὀργίζεται, ὁ Θάνος Κανακίρης ἐνθουσιᾷ. Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο κόμματα τῆς πόλεώς μας καὶ ὅ,τι θέλουν γίνεται. Ὑπάρχει καὶ τρίτον κόμμα, τῶν ἀνεξαρτήτων, ἀλλὰ δὲ, εἶναι εἰς θέσιν ἀκόμη καὶ νὰ ἐπιβάλῃται. Ἄν ὑποθεθῇ ὅτι εὕρισκετο ἐνταῦθα ὁ Γεώργιος Ροῦφος καὶ διέταττε τοὺς παλληκαράδες του νὰ φοβίσωσι τὸν κόσμον, διὰ πυροβολισμῶν, τὸ συλλαλητήριον θὰ διελύετο. »

Εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ παρεισέφρουσαν τὰ ἐξῆς λάθη : ἐν στήλῃ 2α, στίχῳ 24φ ἀντὶ ἡ κυριαρχία αὐτῶν γρ. ἡ κυριαρχία τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐν σελίδι 3η, στήλῃ 1η, στίχῳ 27, ἀντὶ ἐπεκτάσεως, γράφει ἐπικρατήσεως.

σὰ βρόμβα. Οὗτος εὕρισκετο ἐκεῖ πίνων ὀλίγον κίρς μὲ τὸν ἀγροφύλακα καὶ ἓνα ἄλλον.

— Κύριε πάρεδρε, ἐκραύγασεν ἡ Γερτρούδη, ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστύχημα, τί τρομερὸν πρᾶγμα ! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα !

— Ἡσύχασε, Γερτρούδη ! τί τρέχει ; Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη. Ἄ ! Θεέ μου, Θεέ μου ! Τί θὰ ᾖ πῆ ὁ λοχαγὸς ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Ἐπινάλ ; Ἡ δεσποσύνη Ἰωάννα. . .

— Αἶ, λοιπόν ; εἶπε ζωηρῶς ὁ πάρεδρος.

— Ἐγίνεν ἄφαντος !

— ὦ !

— Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου τῆς εἶναι σπασμένον, τὸ πᾶν ἄνω κάτω σ' τὸ δωμάτιόν τῆς, ὁ κακόμοιρος ὁ Φιντέλης νεκρός ! . . . Ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ μιὰ σκάλα ποῦ τὴν ἤρε ἀκουμπισμένη ἀπάνω στὸν τοῖχον. Ἄ ! Θεέ μου, τί δυστύχημα !

Ὁ πάρεδρος ὠχρίασε φρικωδῶς.

— Ἄς τρέξωμεν, κύριοι, εἶπε, ἄς τρέξωμεν !

Οὐδὲ κἂν τὰ ποτήριά των ἐσκέφθησαν νὰ κενώσωσι. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν ὑπῆρχε δωδεκάς γυναικῶν, ἰσάριθμα παιδιὰ καὶ τρεῖς ἄνδρες, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτάλημνε νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸν κῆπον. Οὗτοι οὐδὲν ἐγνώριζον καὶ ἀλλήλοηρωτῶντο.

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως ἐκλήθησαν διὰ νὰ κληθῶσιν. Δὲν καταθέτουν σχεδὸν τίποτα, εἰμὴ τὰ γεγονότα τὸ ὅποια δὲν εἶναι βεβαίως ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων.

Πρῶτος ἐμφανίζεται ὁ κ. **Α. Παρίσης**, καταθέτων μόνον ὅτι εἶδε τὴν παρέα τοῦ Σκουζέ μὲ τὴν παθοῦσαν κόρην καὶ τὴν, ὡς τὴν λέγει, Καλλιοπῆτσαν, εἰς τὴν μπιραρία τοῦ Καλλία εἰς τὰ Πατήσια καὶ διεσκέδαζον, εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν ἄλλην παρέα καὶ διεσκέδαζεν.

Ὁ μάρτυς **Τριανταφύλλου** ἀμαξᾶς ὅτι πῆρε τοὺς κατηγορουμένους μὲ τὴν γυναῖκα, δὲν ἐνθυμεῖται καλῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ Σκουζέ ἢ ἀπὸ τοῦ Πρινοπούλου, τοὺς πῆγε στὴν Πεντέλη καὶ ὅτι ἤκουσε μόνον τῆς πιστολιᾶς.

Ὁ περίφημος **Κονάκης** ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι—ἄνθρωπος βουνα—ὅστις ὅταν πῆγαινε ἢ νυμφικὴ συνοδεία εἰς Πεντέλην περνοῦσε ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, ζήτησε νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ φαγητῶν, τοὺς ἔδωσε μία γάλισσα, κάτι ἐλαιᾶς φρέσκαϊς, ἀνέβηκε κοντὰ στὸν ἀμαξᾶ καὶ στὸν γυρισμὸ ἀκούγει μεσ' τ' ἀμάξι γέλοια καὶ τραγούδια.

Ἡ συνεδρίασις διαλύεται καὶ ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐπαύριον, ἤτοι χθὲς περὶ τὴν ἐνάτην.

Μετὰ τοὺς χθεσινούς ἀσημάντους μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως ἐν σύμπλεγμα μαρτύρων συγκεῖμενον ἐκ τῶν κυ-

— Ἡ Γερτρούδη ᾤπηγε στοῦ παρέδρου ζήτησε βοήθειαν κ' ἐφώναζε κλέπται !

— Νὰ τοὺς, νὰ τοὺς !

Ἡ Γερτρούδη καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀφίκοντο, προηγουμένης δὲ τῆς ὑπηρετηρίας εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθέλησαν τότε νὰκολουθήσωσι τοὺς εἰσελθόντας, ἀλλ' ὁ ἀγροφύλαξ σταθεῖς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας εἶπεν :

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.

Ἡ ἀπαγορεύσις ἦτο κατηγορηματικὴ καὶ πάντες τὴν ἐσεβάσθησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπηγορεύετο ἡ ἐν τῷ κῆπῳ κυκλοφορία, ἔμειναν ἐκεῖ περισκοποῦντες τὰ περίξ.

Ὁ πάρεδρος καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας εἶδον ὅτι καὶ ἡ Γερτρούδη εἶχεν εἶδει, οὐδεμία δὲ ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι εἰς ἡ πολλοὶ κακοῦργοι εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅτι ἡ Ἰωάννα ὑπερησπίστη ἑαυτὴν κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι ὅπως τὸν ἐμποδίσωσι μὴ τυχὸν ὑλακτῆσῃ ἢ δῆξῃ ἐφόνευσαν ἢ ἐστραγγάλισαν τὸν Φιντέλην. Ἄλλ' ὁ πάρεδρος, ἀνοίξας τοὺς σύρτας τῆς σκευοθήκης τῆς Ἰωάννας, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχον ἀνσκαλευθῆ, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν καλῇ τάξει· ἐν μικρῷ τινι κιβωτίῳ, εὐχερῶς διακρινόμενῳ, ὑπῆρχον περὶ τὰ εἴκοσι χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα. Καὶ ἐπειτα, τὸ ὥρολόγιον μετὰ τῆς χρυσῆς ἀλύσσου τῆς νεάνιδος ἦτον ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς ὥρολογοθήκης ὅπου συνείθιζε ν' ἀναρτᾶ αὐτὸ καθ' ἐσπέραν πρὶν

ρίων Βαρβαρέσου, Δούκα, Νοταρά και Μαύρου, όπως βεβαιώσωσι και οι τέσσαρες το αυτό πράγμα, παρσκευασμένοι, ως όμολόγησαν άπαντες, υπό του Σκουζέ όπως λάβωσι γνώσιν και κατόπιν χρησιμεύσουν μάρτυρες.

Πρόκειται περί καταθέσεως έναντίον της παθούσης του γαμβρού αυτής, συζύγου δηλ. της αδελφής της, όστις εις μίαν συνάθροισιν προκληθείσαν εις του κ. Σκουζέ και όπου εύρέθησαν οι άνω τέσσαρες μάρτυρες, ο γαμβρός αυτής συνόδευόμενος με ένα πρώην ύπαστυνόμον Γιανκίνην έβεβαίωσεν ότι και αυτός έστεφανώθη βιαίως υπό της κυρίας Δεσποτάκη και ότι ή μήτηρ—ή πενθερά του—ήτο έν γνώσει της εις Πεντέλην έκδρομής και της γενομένης πράξεως άσελγείας.

Ο κ. Βαρβαρέσος πρώτος διηγείται την σκηνήν αυτήν, όστις έγνωρισε, λέγει, τον γαμβρόν αυτόν πρό δωδεκ-ετίας. Όμολογεί δε ότι έπίτηδες προσεκληθή υπό του Σκουζέ δια να χρησιμεύση ως μάρτυς. Τίποτε έναντίον της παθούσης δεν καταθέτει εις την έρώτησιν αν ο γαμβρός ούτος ήτο μεθυσιμένος, άπαντά όχι. Ο κ. Μουφερράτος έρωτά αν ήτο και ο Βέης εκεί. Ο μάρτυς άπαντά ότι δεν ήτο.

Ο ερυθρός πρώην Διευθυντής της άστυνομίας κ. Δούκας έρωτώμενος υπό του προέδρου τί έργον κάμνει, λέγει, τονίζων την λέξιν ως έν πικρόν παραπόνω κατά της κυβερνήσεως του κ. Τρικούπη: **άεργος**. Άρχεται καταθέτων άπαραλλάκτως τά ίδια με τον προηγούμενον, διότι είπομεν ότι οι τέσσαρες αυτοί μάρτυρες ήσαν ως εις και μόνος, καταθέτων το αυτό γεγονός και εκφέρων και τάς αυτάς περίπου κρίσεις, του προέδρου έννοούντος ν' άποσπάση και τοιαύτας παρ' αυτών.

Αί έρωταποκρίσεις μεταξύ Προέδρου και μάρτυρος περί του γαμβρού της νέας:

Π. Γνωρίζετε αν είνε έντιμος άνθρωπος.

Μ. Ήκουσα ότι δεν είνε κακοήθης.

Π. Νομίζετε ότι εύκόλως μπορεί να δώση μία μήτηρ την κόρην της, εις παλλακείαν;

Μ. Άνωτέρας τάξεως γυναίκες δεν το κάμνουν (Αποδοκιμασται έν τῷ άκρατηρίῳ).

Π. Έγώ φρονῶ ότι εις τάς άνωτέρας τάξεις συμβαίνουν περισσότερο (Εύγε! εύγε!)

Μ. Έννοούσα να πῶ εις την έντιμον τάξιν δεν συμβαίνουν αυτά.

Π. Γνωρίζετε την οικογένειαν;

Μ. Όχι.

Π. Τόν άνθρωπον αυτόν τον έφερεν έπίτηδες ο Σκουζές;

Μ. Μάλιστα.

Π. Ο γαμβρός αυτής της νέας διέκειτο φιλικῶς προς την οικογένειαν;

Μ. Όχι.

Π. Ήτο μεθυσιμένος;

Μ. Δεν γνωρίζω την φυσικήν του κατάστασιν. Μ' έκαμε μόνον έντύπωσιν ή αϋθάδης είσοδός του και όπως κάθισεν εις τον καναπέ, ένῳ άφου είδε τέσσαρας ανθρώπους και λόγω ήλικίας μπορούσε να έλθη με μεγαλειότερον σεβασμόν. Το άπέδωσα όμως εις άγροικίαν.

Π. Είνε εύκολον γαμβρός να καταγγείλη την πενθεράν του ως δίδουσα την κόρην της μαντενοῦτα. Αυτό δεν άποδεικνύει ή ότι ψεύδεται ή ότι δεν είνε έντιμος άνθρωπος;

Μ. Κι' έμένα μούκαμεν έντύπωσιν ή κατάθεσις του ανθρώπου. Ο μόνος δισταγμός που είχα είνε ότι επειδή ο Σκουζές έχει πειουσίαν, μήπως ή μήτηρ παρέδωσε την κόρην λόγω έμπορίας.

Π. Το έπράττετε σεις αυτό το πράγμα;

Μ. Όχι.

Π. Ήτο λοιπόν έντιμος άνθρωπος;

ή γατακλιθή. Άναμφίβολον λοιπόν ήτο ότι ή Ίωάννα δεν προσεβλήθη υπό κλεπτῶν.

— Την δεσποσύνην Ίωάνναν την έκλεψαν, έγνωμοδότησεν ο άγροφύλαξ.

— Την άνήρπασαν δια της βίας και εκ προμελέτης, προσέθηκεν ο πάρεδρος· τούτο είναι άνεπίδεκτον άμφιβολίας.

Ο φόνος του σκυλιού και ή κατάσταση εν ή εύρίσκειτο τα δωμάτιον άπεδείκνυον ότι ή Ίωάννα άντέστη εις τους άρπαγας αυτής· άλλως τε δε μήπως δεν εισήλθον δια του παραθύρου;

Ότε ο πάρεδρος έπλησίασε προς το ρηθέν παράθυρον, κύφα, προς τα έξω είπεν:

— Ίδου το δικτυωτόν του παραθύρου σπασμένον, ιδού ή σκάλα, εκ των λόγων τούτων οι κάτωθεν εύρισκόμενοι ήρξαντο να έννοῶσιν τά συμβαίνοντα.

Έν τούτοις, άφου λεπτομερώς έπεθεώρησε το δωμάτιον της Ίωάννας, ο πάρεδρος εισέδυσεν εις το του Ιακώβου Βαιγιάν, ένῳ ή συνήθης τάξις έπεκράτει. Έμελλε ν' άποσυρθή οτε παρατηρήσας την έπιστολήν ην έγραψε ή Ίωάννα και άφήκεν επί του ήμικλείστου γραφείου άνέγγνω:

... Προς τον πατέρα μου.

Άνεγνώρισε την γραφήν της νεάνιδος.

— Ίδου το παραδοχόν έψιθύρισεν.

Έλαβε την έπιστολήν και έστρεφεν αυτήν έντός των δακτύλων του, σκεπτικῶς και ζητών να μαντεύση τά έν

αυτή. Το περικάλυμμα ήτον έσφραγισμένον και δεν έτόλμισε να το διαρρήξη. Άλλά διατί ή Ίωάννα έγραψε; Τη έδωσαν λοιπόν καιρόν να γραφή έπιστολήν; Και επί τέλους τί έλεγε προς τον Ιακώβον Βαιγιάν;

Ο πάρεδρος εις μυρίας υποθέσεις έπεδίδετο, αλλά τίποτε δεν ήγνούει. Μπήκαν μέσ' το δωμάτιον της Ίωάννας δια της κλίμακος, πιθανῶς ένῳ αυτή έκοιμάτο· εκείνη άντεστάθη· αυτά όλα είναι φαναρά. Άλλά κατόπιν τί συνέβη; Ο πάρεδρος δεν προχωρούσε περαιτέρω. Έξηκολούθει μόνον να έρωτά τον εαυτόν του.

— Πράγματι την άπήγαγον δια της βίας ή άφου την κατέβαλον, οικειοθελῶς συγκατένευσε ν' ακολουθήση τον άρπαγά της;

Άλλά δεν έτόλμα ν' άποδεχθῆ την μίαν ή την άλλην εκ των υποθέσεων τούτων. Έπί τέλους έθηκεν εις το χαρτοφυλάκιόν του την έπιστολήν, αναλογιζόμενος ότι το μυστήριον θα διηυκρινίζετο κατα την επάνοδον του Ιακώβου Βαιγιάν. Και τίποτε άλλο μη έχων να πράξη άπεσύρθη, αφήσας την φύλαξιν της οικίας εις την Γερτρούδην, ήτις ἴσως θα νύχαριστειτο αν εις άλλον τινά άνετίθετο ή έντολή αυτή.

Ο άγροφύλαξ πρην ή απέλθῆ, εφρόντισε να κενώση τον κήπον, είτα δε ήκολούθησε τον πάρεδρον.

— Σοβαρά υποθέσεις, είπεν εις τον δεύτερον δημοτικόν άρχοντα.

Μ. Ἀμφιβάλλω.

Ἀραβαρτινός. Δύναται ἐνός γαμβρός νά ἔχη τὸ θάρρος νά λέγη: Δός μου τὴν κύρην σου διὰ παλλακίδα;

Μ. Ἐκτρωματικὸ εἶνε, ἀλλὰ γίνεται.

Ἀραβαρτινός. Εἶνε δυνατόν ἡ παλλακεία νά χρησιμεύσῃ ὡς μέσον γάμου;

Μ. Διατί ὄχι;

Ὁ κ. Σ. Νοταρᾶς διηγεῖται καὶ αὐτὸς τὴν πρόσκλησίν του εἰς τοῦ Σκουζέ διὰ νά ἀκροασθῇ τῶν καταθέσεων τοῦ γαμβροῦ, περὶ οὗ καὶ ὁ προηγούμενος μάρτυς;

Π. Εὐκόλον θεωρεῖτε εἰς γαμβρός νά καταγγέλλῃ οὕτω τὴν πενθεράν του.

Μ. Θεωρῶ τὸν γαμβρόν ἀνάλογον τῆς οἰκογενείας.

Π. Ἄνθρωπος ἐντιμος τὰ λέγει αὐτά;

Μ. Ἐνας ἐντιμος δὲν τὰ λέγει.

Π. Σᾶς ἐκάλεσαν ἐπίτιδες διὰ νά ἀκούσετε αὐτὰ τὰ πράγματα;

Μ. Δὲν ξεύρω.

Π. Δὲν ἐρωτήσατε, γιατί σᾶς προσεκάλεσεν ὁ Σκουζές;

Μ. Ὅχι.

Π. Δὲν ἐνόησατε, ὅτι γι' αὐτὸ σᾶς ἐκάλεσε, γιὰ ν' ἀκούσετε τί θὰ πῇ ὁ γαμβρός τῆς παθούσης.

Μ. Αὐτὸ ἦτανε.

Ὁθων Μαδρός

Καταθέτει καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια περὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς νέας, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ ἓνα μούτρο.

Π. Τί ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμε αὐτὸ τὸ μούτρο;

Μ. Ἄνθρώπου!

Π. Ἀνθρώπου βέβαια, μολονότι μπορούσε κἀνεις ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου. . . Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατόν νά συμβαίνουν τοιαῦτα πράγματα;

Μ. Κ' εἰς ἐμένα ἔκαμαν ἐντύπωσιν τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφαίνετο ὄργισμένος.

Π. Γιατί ἦτανε ὄργισμένος;

Μ. Ἴσως ὁ ἄνθρωπος ἐβαρέθηκε τὴν γυναῖκά του.

Π. Δὲν σᾶς ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος τῆς ἐσχάτης τάξεως;

Μ. Ἐλαβα τὴν χειροτέραν ἰδέαν καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς συγγενεῖς του.

Π. Εἰς αὐτὸ σφάλλετε. Μήπως δὲ μπορούσαν οἱ συγγενεῖς του νά γελαστοῦν καὶ νά κάμουν τοιοῦτον γαμβρόν; Εἰς αὐτὸ σφάλλετε. . . ἄς εἶνε. Ποῖαν ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμε ἡ πράξις τοῦ Σκουζέ;

Μ. Κάμμειαν, διότι ἔχω ἀκούσει τόσα πολλὰ καὶ ἔχω δῆ ἄλλα τόσα. Ἐπειτα δὲν ἐνόμιζα τόσο βλάκα τὸν Σκουζέ νά ὑποσχεθῇ νά πάρῃ γυναῖκα μία τέτοια.

Π. Τί ἐνοεῖτε μὲ τὸ τέ τοια; Δὲν ἦτο ἐντιμος κόρη;

Μ. Ἐνοῶ τὴν θέσιν της.

Π. Ἐχομεν λοιπὸν ἐδῶ τάξει; καὶ θέσει; Δὲν ἦτο καλὴ ἡ θέσις της;

Μ. Ἐνοῶ ὅτι ἦτο μικρᾶς τάξεως. Ἐγὼ τέλος πάντων ἀν πρόκειται νά πανδρευθῶ δὲν τὴν ἐπαιρνα.

Π. Μάθντε πρᾶγμα ὅπερ δὲν γνωρίζετε, ὅτι ἐξ ὅλης τῆς διαδικασίας ἀπεδείχθη ὅτι ἡ νέα ἦτο ἐντιμωτάτη. Εἶνε τολμηρὸν αὐτὸ ὅπερ λέγετε.

Ἀραβαρτινός. Εἶπατε, μάρτυς, ὅτι δὲν νομίζετε τὸν Σκουζέ τόσον κουτὸν ὥστε νά πᾶ νά πάρῃ μιὰ τέτοια κόρη; ἀλλὰ δὲν τὸν νομίζετε τόσον ἐξυπνον ὥστε νά δώσῃ καὶ ὑπόσχεσιν γάμου διὰ νά τὴν ἀποπλανήσῃ;

Μ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε νά τὸ κάμῃ καὶ ὅτι καὶ δὲν θὰ τὸ ἔκανε.

— Καὶ τόσον σοβαρὰ, γέρο-Μερσιέ, ὥστε νομίζω ἀπαραιτήτων νά πληροφορηθῶ τὴν δικαιοσύνην ἀμέσως.

— Ναι, πρέπει τοῦλάχιστον νά εἶχαμεν χωροφύλακας εἰς τὴν ἐδραν τοῦ δήμου, ἀλλὰ αὐτοὶ ὅλοι εἶνε σ' τὸν στρατόν.

— Κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, γέρο-Μερσιέ, οἱ χωροφύλακες δὲν ὠφελοῦνε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἔπειτα, τί μπορούμεν νά πράξουμεν ἡμεῖς; Τίποτε. Ἀπαιτεῖται νά ἐνασχοληθῇ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ δήμαρχος, ἐγὼ ἔχω καθῆκον νά εἰδοποιήσω τὸν εἰρηνοδίκην.

— Μάλιστα.

— Πρέπει λοιπὸν νά ἀναχωρήσητε ἀμέσως εἰς Χαρεβίλλην καὶ, ἀν τὸν εὔρητε, νά γυρίσητε μαζί του.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ λοχαγός;

— Τὸ πολὺ ἕως αὔριον τὸ πρωῖ.

— Ἀναχωρῶ.

— Πηγαίνετε, καὶ ἐλάτε ὅσον μπορούμε τὸ ταχύτερον. Ὁ ἀγοφύλαξ ἤρε τὸν εἰρηνοδίκην παρὰ τῷ κ. Δεβιολαῖν καὶ ἡ Σωσσάνη ἐγνώριζον τὸν Ἰακώβον Βαιγιάν καὶ τὴν θυγατέρα του, ὡς ἐκ τούτου δὲ, ἐξίσου ὅσον καὶ ὁ εἰρηνοδίκης θλιβερώς συνεικινήθησαν μαθάντες τὸ φοβερόν γεγονός.

Ἐν σπουδῇ ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης.

— Θὰ διατάξω νά ζεύξουν τὴν ἀμαξάν, εἶπεν ὁ κ. Δε-

Βιολαῖν, διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν ὅλοι μαζί· ἐμὲ καὶ τὴν θυγατέρα μου θὰ μᾶς ἀφήσετε εἰς τὸν πύργον τῆς κυρίας Δε-Σιμαίξ, ἡ δὲ ἀμαξά θὰ σᾶς μεταφέρῃ εἰς τὸ Μαρεῖλ. Κρατεῖτε λοιπὸν αὐτὴν, κ' ὅταν ἴδῃτε εἰς Μαρεῖλ, ὅτι ἔχετε νά πράξητε, ἐπανέλθετε νά μᾶς εὑρετε εἰς Βωκούρ παρὰ τῇ βαρόννῃ.

Αὐτοστιγμὴν προητοιμάσθη ἡ Σωσσάνη, καθίσαντες δὲ καὶ οἱ τέσσαρες ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς ἀνεχώρησαν.

Ὁ εἰρηνοδίκης, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀγοφύλακος, ἔκαμαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν τὰς ὑπὸ τῶν τελευταίων γενομένας ἤδη ἐξακριβώσεις. Ὁ πάρεδρος τῷ ἐπέλωκε τὴν ἐπιστολήν, ἣν εὔρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δημάρχου.

— Διάβολε, διάβαλε, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης, ἀποβᾶς μάλλον περίφρωντις καὶ σκεπτικίος.

Ἐνεκεν τῶν αὐτῶν λόγων, δὲν ἀπεσφράγισε καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ὁ πάρεδρος τὴν ἐπιστολήν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπισκέφθησαν τὴν οἰκίαν, οἱ κύριοι οὗτοι κατῆλθον εἰς τὸν κήπον. Ὁ εἰρηνοδίκης ἐξήταξε τὸ ἔδαφος μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ τὴν πρῶταν εἰσθλόνετες ἐν τῷ κήπῳ πανταχοῦ εἶχον πατήσει. Ἐν τούτοις κατῶρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ σχεδὸν ἀπεσβεσμένα τὰ σημεῖα γυμνῶν ποδῶν, ὧν πού μὲν ἡ πτέρνα εἶχε βυθισθῇ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῆς βροχῆς χαλαροῦ ἐδάφους, πού δὲ ἐφαίνοντο τελείως τὰ σημεῖα καὶ τῶν πέντε δακτύλων. (ἀκολουθεῖ)

Αραβαρτινός. Καί ὁμοίως σήμερα κάθεται κατηγορούμενος.

Ὁ Κυπαρίσσης

κοσμηματοπώλης προσεκλήθη ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ ὡς ἀρχαῖα ὑπὸ τοῦ Σκουζέ δοθέντα κοσμήματα τὰ ἠγόρασεν οὗτος τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἀπαγωγὴν εἰς Πεντέλην. Οὐχ ἦττον δὲν κατέθεσε τίποτε, βεβαιώσας μόνον ὅτι μίαν καὶ μόνην φοράν ἠγόρασεν ὁ Σκουζέ ἀπ' αὐτὸν κοσμήματα.

Γίνεται διακοπὴ μισῆς ὥρας διὰ νὰ προσαχθῇ ὁ μάρτυς Κάρολος Ροσχίλδ, ὅστις καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐμφανισθῇ.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ κατηγορούμενος **φεύγει** καὶ ἐπαναλαμβανομένης τῆς δίκης ὁ συνήγορός του ἀναγγέλλει ὅτι ὁ πελάτης του θὰ ἐρημοδικήσῃ.

Ὁ πρόεδρος. Δικαίωμα του εἶνε.

Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπε πολλὰ ὀλίγα πράγματα, θεωρήσας τὴν πρᾶξιν ἀποδεδειγμένην ὅτι ὄχι μόνον ἡ κόρη ἀπεπλανήθη, ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ ἠπατήθη διότι ἄδειαν ἔδωσε νὰ πᾶνε εἰς τὴν Κολοκυθοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν Πεντέλην. Τὰ γεγονότα ὅλα ἀποδεικνύουσιν ὅτι διὰ δολίων μέσων ἡ κόρη ἐνέδωσεν εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀσελγείας. Ὅλη ἡ διαδικασία ἀπέδειξεν ὅτι ἡ παθούσα ἦτο ἀμέμπτου δικηγώγης. Ὅλα τὰ περιστατικά ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐνῶ ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τοῦ Σκουζέ, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ἐλιμοκτόνουν, ὅτι μίαν ἑσπέραν τῆς ἀπόκρουσιν ἀντι ἄρτου ἠρκέσθησαν μόνον εἰς χόρτα. Καὶ ὁ μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Ρουσοπούλου κατέθεσαν ὅτι ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας ὁ Σκουζές ἐπλανᾶτο δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅπως ἀποπλανήσῃ τὴν κόρην. Ἄν ἦτο ἄτιμος οἰκογένεια, βεβαίως θὰ ἐνέδιδεν ἀμέσως. Τὸ γεγονός τῶν καταθέσεων τοῦ γαμβροῦ οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἀπὸ κακοῆθι ἐλατήρια εἶπεν ὅσα εἶπεν, ἢ ἀπὸ χρήματα ἢ ἀπὸ ἄλλο δέλεαρ.

Οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐρημοδικῶντος οὐδὲν λέγουσιν.

Ὁ κ. **Αραβαρτινός**, δικηγόρος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παρατηρεῖ, ὅτι ἡ εὐγλωττοτέρα καταδίκη τοῦ Σκουζέ ὑπῆρξεν ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία· ἔτι δ' εὐγλωττοτέρα αὐτῆς ἡ φυγὴ του.

Τὸ δικαστήριον ἀποτύρεται καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐμφανιζόμενον ἀπαγγέλλει τὴν καταδίκην τῶν κατηγορουμένων, ἐπιδικάζον τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς, τριμνηνὸν φυλάκισιν διὰ τὸν αὐτουργὸν Σκουζέ, δίμηνον διὰ τὸν συνεργὸν Κίμωνα Δεμερτζή, ἀπορρίπτει τὴν περὶ τιμῆς ἀποζημιώσιν, διότι ἡ τιμὴ δὲν διατιμᾶται, καὶ παραδέχεται τὴν περὶ ἀλλοθρόνων καὶ ζημιῶν, ἀποζημιώσιν, ἢ ὀρίζει εἰς 25,000 δραχμάς.

Τριπλαῖ ἀνευρημίαι ὑποδέχονται τὴν ἀπόφασιν.

Ἐλπίς ὑπάρχει, ὅτι ἡ κατ' ἀντιμωλίαν δίκη ἐπαναληφθήσεται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ τρ. μηνός, ἢ καὶ ἀπόπαχα.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κάτω αἱ νεκραὶ γλώσσαι.—Μέγας νεωτερισμὸς πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ ἀγγλικὰ πανεπιστήμια. Αἱ νεκραὶ γλώσσαι θὰ ὑποχωρήσωσι καὶ θ' ἀνοιχθῇ τόπος διὰ τὰς ζώσας· ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ λατινικὴ θὰ παύσουν νὰ ᾔνε ἀπαραίτητοι· θὰ μοιρασθῶσι τὰ βασίλειά των ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ. Οἱ προσερχόμενοι εἰς πανεπιστημιακὰς ἐξετάσεις δέον νὰ ᾔσι τέλειοι κάτοχοι αὐτῶν. Ἀναμένεται δὲ νὰ ληφθῶσι τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ διὰ τὰ ἀγγλικὰ γυμνάσια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπαράλλακτα ὡς καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ μας παραμελοῦνται αἱ ξέναι γλώσσαι. Τί σοφὸν μέτρον θὰ ἐλάβαντο καὶ πόσον θὰ περιορίζετο ἡ κλασικὴ ἀμάθεια τῶν ἐννέα δεκάτων τῶν ἡμετέρων διδασκῶν ἐὰν ἐπεβάλλετο εἰς ὅλους ἡ τελεία γνώσις δύο τοῦλάχιστον γλωσσῶν, τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς. Εἰς τὰ γυμνάσιά μας ἔχομεν τὴν ἰταλικὴν καὶ γερμανικὴν, ἀλλὰ διαί; Μόνον καὶ μόνον ὡς ρουσφέτια, διότι εὐρέθησαν δύο ἢ τρεῖς νὰ γνωρίζουν αὐτὰς τὰς γλώσσας καὶ νὰ θέλουν νὰ ζήσουν ἀπ' αὐτάς, διὰ τοῦτο καὶ ὑπάρχουν καὶ ἔδραι τῶν γλωσσῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε οὔτε μαθηταὶ οὔτε διδάσκαλοι πλῆσιάζουν.

Ὁ Βίσμαρκ.—Τὴν 1 Ἀπριλίου (ν) ὁ Βίσμαρκ ἐπανηγύρισε τὴν 68ην ἐπετηρίδα του. Ἐγεννηθη, βλέπετε, ὁ μέγας διπλωμάτης, ὁ προσωρισμένος νὰ γελάσῃ ὅλον τὸν κόσμον, πρωταπριλιά, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ. Ἡ ἑορτὴ εἶχεν ὕφος οἰκογενειακόν, ἂν καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πανταχόθεν τῆς Γερμανίας καὶ πανταχόθεν τοῦ κόσμου συνέρρον ἐπιστολαὶ, τηλεγραφήματα καὶ παντοειδῆ δῶρα. Ἡ οἰκογενειακὴ ἑορτὴ ἤρχισεν, ὡς συνήθως πράττει ὁ Βίσμαρκ, διὰ στρατιωτικῆς *σερναδάς*.

Πρωταπριλιά.—Ἡ *μανία* τῆς πρωταπριλιάς ἐκυρίευσεν ὄχι μόνον τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν σοβαρὸν τηλεγράφων. Οὕτως εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας ἐτήλεγραφήθη ὅτι ἐκάη καὶ τὸ θέατρον τῆς Μαντούης καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο ἀπριλιάτικο ψέμα.

Ὁ κ. Ὀρφανίδης ἔχει καλὴ μύτη.—Ὅριστε καὶ μερικαῖς τρέλλαις ἢ σοφίαις ἂν θέλετε ἐνὸς αἰρεσιάρχου ἱατροῦ τῆς Ἐλβετίας, τοῦ Γαῖγκερ, ὥστε ἂν ἀποδειχθοῦν ἀληθινὰ τὰ δόγματά του, τότε ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς μας τίποτε ἄλλο δὲν θ' ἀπαιτούμε παρά νὰ ἔχουν καλὴ μύτη. Ὁ ἴδιος αἰρεσιάρχης ἱατρός ἔχει κανονίσει ἐνδυμασίαν δικήν του δι' ὅλην τὴν πελατεῖαν, ὅλην ἀπὸ μαλλὶ καὶ δὲν δέχεται πελάτην του νὰ φορῇ ἄλλα ρούχα ἀπ' αὐτά· ἄλλως τὸν ἀφίνει καὶ ψοφολογᾷ.

Ἀκούσατε λοιπὸν τὰ κατὰ τὸν *σαρτάδιν* αὐτὸν Γαῖγκερ, κύριοι Πρωτόπουλε, Αῤύη, Κατερινόπουλε καὶ οἱ ἄλλοι!

Αὐτὰ εἶνε περίληψις τοῦ μαθήματος ὅπερ ἔκαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου τῆς Ζυρίχης ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν καὶ ὀπαδῶν του καὶ μὴ ὀπαδῶν του, ἰδίᾳ δὲ ἱατρῶν.

Ὁ αἰρεσιάρχης ἤρχισε νὰ λέγῃ: Τί ἐστὶ ζωὴ; Ἡ ζωὴ, εἶπε, εἶνε κίνησις καὶ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου τίποτε